

δαφνάδα ἡ, Λέσβ. Χίος

Ἐκ τοῦ οὖσ. δάφνη καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άδα.

1) Ἑλαία καχεκτική, τῆς ὁποίας ὁ καρπὸς ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ καρποῦ δάφνης Λέσβ. Χίος. 2) Ἑλαία τῆς ὁποίας τὰ φύλλα ὑπέστησαν ρίκνωσιν λόγῳ ὑπερβολικοῦ καύσωνος Λέσβ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαφνά Χίος (Βίκ.)

δαφνάς ὁ, Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. δάφνη καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άς.

Εἶδος μύκητος φουμένου ἀπὸ τοῦ κορμοῦ τῆς δάφνης.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Αἰ - Γιδάνης ὁ Δαφνάς Βιθυν. (Μουδαν.)

δαφνάτος ἐπίθ. Κρήτ. Κῶς δαφνάτους Λέσβ. Λήμν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὖσ. δάφνη καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άτος.

Ἐπὶ αἰγοειδῶν, τὸ ἔχον τρίχωμα χρώματος μελανοῦ περὶ τὴν ράχιν καὶ ἐρυθροποῦ ἢ καστανοῦ περὶ τὴν κοιλίαν ἐνθ' ἄν. Συνών. δάφνης.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαφνάτα τά, Κεφαλλ.

δαφνένιος ἐπίθ. Κρήτ. Πελοπν. Ρόδ. κ.ά. — Μ. Λελέκ.,

Ἐπιτόρπ., 10 δαφνένιος Ἡπ. (Κουκούλ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. δάφνη καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ένιος.

Ὁ ἐκ δάφνης, ὁ δάφνινος ἐνθ' ἄν.: "Εβγαλαν λόγου κὶ κατάθισαν οἱ ἀρχεῖς 'ς τοῦ ἡρώου ψ'λά 'ς τ'ν ἱκκλησιὰ τέσσαρα στιφάνια δαφνένια Κουκούλ. || Ἄσμ.

Πενκένιου εἶν' δ' ἀλέτρις σου, δαφνένιος ὁ ζυγός του, τὰ πανωζεύγκια τοῦ ζυοῦ βασιλικοῦ κλωνάρια Ρόδ.

Πρινένιο εἶν' τ' ἀλέτρι μου, δαφνένιος ὁ ζυγός μου, ὡς καὶ τὸ βουκεντράκι μου βασιλικοῦ κλωνάρι Πελοπν. Τὸ ἄσμ. εἰς παραλλάγ. πολλὰχ. Συνών. δάφνης, δάφνης, δάφνης.

δαφνερός ἐπίθ. Εὐβ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. δάφνη καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ερός.

Ἡ λ. καὶ εἰς Βλάχ.

Ὁ κατάφυτος ὑπὸ δαφνῶν τόπος.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαφνερό Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.)

δάφνη ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) δάφν' βόρ. ἰδιώμ. δάφν' Ἀλόνν. Ἰμβρ. Λέσβ. Σάμ. Τῆν. γάφνη Κάρπ. (Ἐλυμπ.) δάχνη Ρόδ. ("Ἄγιος Ἰσίδ. κ.ά.) δάβνη Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Φιγάλ.) Ρόδ. δάμνη Εὐβ. (Κύμ. Ὁξύλιθ.) Κυπρ. δάν-νη Καλαβρ. (Βουν. Γαλλικ. Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) δάν-νη Ἀπουλ. (Στερνατ. Τσολλῖν.) γάμνη Κύπρ. δάφνη Ἀπουλ. (Καλημ. Τσολλῖν κ.ά.) δάφλη Καλαβρ. (Μπόβ.) δάφρη Καλαβρ. (Μπόβ.) δάφ'νη Καρ. (Γέροντ.) δάφνη Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Κοριλ. Μαρτ. Τσολλῖν.) τάφνη Ἀπουλ. (Καστριν. Κοριλ.) δάφνα Πελοπν. (Μάν. Οἶν.) Πόντ. (Ἰνέπ.) δάφνᾱ Πόντ. (Χαλδ.) δάφρη Καλαβρ. (Μπόβ.) δάφνη Πελοπν. (Ναύπλ.) δέφνη Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) τέφνη Καππ. (Φάρασ.) δάφνον τό, Πόντ. (Χαλδ.) δάν-νο τό, Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.)

Τὸ ἀρχ. οὖσ. δάφνη. Ὁ τύπ. δάβνη καὶ εἰς Ζήν., Πρᾶξ. Β', στ. 237 (ἐκδ. Κ. Σάθα, 39) «ἐλπίδα εἶχα ὡς κ' ἐγὼ τῆς δάβνης τὸ στεφάνι». Οἱ τύπ. δάφνη, τάφνη δι' ἀναπτύξεως συνοδίου φθόγγου.

1) Τὸ δένδρον Δάφνη ἡ εὐγενὴς ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος (Lau-

rus nobilis Apollinis) τῆς οἰκογ. τῶν Δαφνιδῶν (Lauraceae) κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Κοριλ. Μαρτ. Στερνατ. Τσολλῖν.) Καλαβρ. (Βουν. Γαλλικ. Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Φάρασ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἰνέπ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) : Βάλε θυὸ φύλλα δάφνης 'ς τὶς φακές. Στιφάδο χωρὶς δάφνη δὲ γίνεται. Τοῦ κάμαν ἓνα στεφάνι ἀπὸ δάφνη κοιν. Τοῦ βάγιου ποὺ λέν' οἱ Μακεδόνες, ἡμεῖς τοῦ λέμι δάφν' Μακεδ. (Σταυρ.) Ἡ δάφνη εἶναι καταραμένη ἀπὸ τὸ Χριστό, γιατί ἐδιάβηκε 'ς τὸ δάσος κ' ἐκρύβηκε κ' ἐφρουγάνισε ἡ δάφνη καὶ τὸν ἐπρόδωσε Κέρκ. (Κασσιόπ.) Παίν'ν νὰ μάσ'ν δάφνης οἱ νιούφες ἀπὸ χρόν' κὶ κάτ', γιὰ τὴν Κυργιακὴ τοῦν Βαγιῶν (οἱ νιούφες ἀπὸ χρόν' κὶ κάτ' = αἱ νεόνυμφοι ποὺ δὲν ἐσυμπλήρωσαν ἔτος ἀπὸ τοῦ γάμου) Ἡπ. (Δωδών.) Ὅταν ἔφταναν 'ς τὴν ἐκκλησίαν, ξεζαλώνονταν τὴ δάφνη καὶ στήνανε χορό, τὸ χορὸ τῆς δάφνης Ἡπ. (Μαργαρ.) Τὴν Κυργιακὴ τοῦν Βαγιῶν ἡ ἐκκλησία εἶν' στουλισμέν' μὲ δάφν' Ἡπ. (Ἀρτοπ.) Ἡ δάν-νη ἔχει τὰ φύλ-δα μακροῦ-δάκια, ἔχουνσι χιάουρο καλόνε (μακροῦ-δάκια = μακρουλάκια, χιάουρο = μυρωδιά) Χωρίο Ροχούδ. Ἡ δάφνη ἔμ μερωδιά (ἡ δάφνη εἶναι μυρωδικὸ) Καλημ. Βάδ-δομε τ' ἄλα, λουμιά 'ς τὲς ἀλαὶ καὶ δάφνη γιὰ μερωδιά, νὰ γενοῦ καλὲ Τσολλῖν. Ὁ κόκ-κο τῆ δάφνη (ὁ κόκκος τῆς δάφνης) Καλημ. Βάλι κὶ λίγ' δάφν' 'ς τοῦ φαί σ', μαρή! Βιθυν. (Πιστικοχ.) Μὴν ἔχ'ς νὰ μ' δώξ'ς κἄνα θυὸ φύλλα δάφν' ξιρά, νὰ τὰ βάλουν'ς τοῦ στιφάδου; Ἡπ. (Κουκούλ.) Νὰ μὲ δώκ'ς θυὸ φύλλα δάφν', νὰ ρίξουν'ς τοῦ σουφλάδου! Στερελλ. (Ἀχυρ.) Μέσα ρίν'με κὶ ψίχα δάφν' γιὰ μυρουδιὰ κὶ τρίβονμι πουλλὰ κρομμύδια Ἡπ. (Ἀρτοπ.) Τὴ δάν-νη ἡμ βάδ-δομε 'ς τ' ἀσκάδια (τὴ δάφνη τὴ βάλλομε στὰ ξηρὰ σῦκα, γιὰ νὰ μυρίσουν) Στερνατ. Νὰ κόψ'ς ἓνα σταβάρ' ἀπὸ δάφν', γιὰ νὰ 'νι ἀλαφρὸ (σταβάρ' = μέρος τοῦ ἀρότρου, ὁ ἱστοβοεὺς) Στερελλ. (Ἀχυρ.) Αὐτὸς οὐ λουῖρους εἶν' ἀπὸ δάφν' (λουῖρους = μακρὸ ξύλον διὰ τὸ τίναγμα ἀμυγδάλων ἢ ἐλαίων) αὐτόθ. Κάναμαν δάφνη καὶ τὴ δάναμαν (ἐνν. συγκεντρώνουμε τὰ φύλλα τῆς καὶ τὰ ἐπωλούσαμεν) Ἡπ. (Τσαμαντ.) Σκόφ' ἀπ' τὰ φύλλα τ'ς δάφν'ς σταματᾶν τοῦ αἵμα ποὺ τρέχ' ἀπ' τὴ μύτ' Ἡπ. (Ἀρτοπ.) Γιὰ νὰ καθαρίσῃ ἡ βουγάδα, βάλλομε μέσα λεμονόφ'λλα, σ'καμ'νόφ'λλα, μονρόφ'λλα καὶ δάφν', γιὰ νὰ μυρίσουν Ψαρ. Ὁ τὸ καζ-ζάνι χόχλαζε τὸ νερὸ τσαὶ τὸ ρίχτασι 'ς τὸ γοφινᾶ, ὅπου ἦτα τὰ ροῦχα τσαὶ ἐ δάφνη τσαὶ ἐ στάχτη Μεγίστ. || Ἄσμ.

Ψιλή, γλινὴ μου τσύπερη, δάφνη μου φουντωμένη, ἦν νιότη μου 'ς τὰ σέρτζα σου εἶναιμ βαρικομένη Ἀστουπ.

Ἰκεῖ 'νι οἱ δάφνης οἱ πουλλές κ' οἱ πουλλές τρ'ανταφυλλιές Μακεδ. (Δαμασκην.)

Δάφνη μου, ὁμορφο δεντρί, ποὺ 'σαι στήγ γειτονιάμ μου Κῶς.

Ἀπού 'ν τ' ἀλέτρι δου μηλιά καὶ ὁ ζυγός του δάφνη κ' εἶν' γαὶ τὸ βουκεντράκι δου βασιλικοῦ κλωνάρι Κρήτ.

Βάλ-λω τὴδ δάμνην ἄλετρον, τὴν ἀρκολιὰν ποάριν, εἶχα τὰ ξενλορράμ-ματα χρουσᾶ, μαλαματένια Κύπρ.

Ἄν εἶν' δ' ἀλέτρις σου μηλιά, νὰ 'ν' ὁ ζ-ζυγός σου δάβνη, νὰ 'ναιν δὸ διτσεντράτσισ σου τριανταφυλλιᾶς κλωνάρι Ρόδ.

Νὰ φέρῃ δάμνην τζαὶ ν-νερόν, νὰ 'ρτῇ νὰ λούσῃ τὸ μωρόν Κύπρ.

Ἐπλυνεν τζ' ἐξέπλυνεν | τζαὶ πά' 'ς τὲς γάμνες τ' ἀπλωσεν (ἐξ ἐπώδ.) αὐτόθ.

Ἦ ποταμὲ τριπέρατε, δάφνη κοσκινισμένη!
Νίσυρ. || Ποίημ.

Κυῖες τὲς δάφνες, ποὺ ἐσκορπίστε | τώρα πλέον δὲν τὲς
πατεῖ

Δ. Σολωμ., 28. Συνών. βαγιά 2 (βλ. βαγιά 2).
2) Τὸ φυτὸν Νήριον ἢ ροδοδάφνη (Nerium oleander) τῆς
οἰκογ. τῶν Ἀποκυναδῶν (Aprocynaceae), κοινῶς πικρο-
δάφνη, πολλαχ.: Ἄσμ.

Ὅλες οἱ δάφνες, δάφνες κι ὅλες οἱ μαυρομάτες,
ὅλες φιλι μοῦ δῶσαν κι ὅλες μὲ βαλαντώσαν
Πελοπν. (Τριφυλ.)

Γιὰ δὲ μοῦ λὲς γιὰ νὰ σφαγῶ, τὰ Γρεβενὰ νὰ πάρω,
νὰ πιῶ τῆς δάφνης τὸ νερό, τῆς πικρουλιᾶς τὰ φύλλα
Θεσσ. (Καρδίτσ.)

Ἐσὺ ἴσαι δάφνη καὶ λυγιά
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Μάν.) Ἡ σήμ. ἤδη Ἑλληνιστ.
Συνών. λέαντρος, πικροδάφνη. 3) Μεταφ., ἢ
ἐρωμένη Χίος.

Ἡ λ. καὶ ὡς κύρ. ὄν. γυν. ὑπὸ τοὺς τύπ. Δάφνη πολλαχ.
Νταφνή Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Δάφιγη Θράκ. (Μάδυτ.)
Δάφνω Θεσσ. Μακεδ. (Καταφύγ.)—Μ. Φιλήντ., Γλωσσόγν.,
3,33 Δάφνον Μακεδ. (Γρεβεν. Δρυμ. Κατάκαλ.) Δαφ-
νιῶ τό, Θράκ. (Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) Σάμ. —Λεξ. Βλαστ.
408 καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Δάφνη πολλαχ. Δάφνα
Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Δάφνες Ἄνδρ. Ἰθάκ. Πάρ. Πελοπν. (Τρι-
φυλ.) Σάμ. Σαμοθρ. Μεγάλη Δάφνη Σκυρ. Χοντρή Δάφνη
Εὐβ. (Πλατανιστ.) Ὅ τῆς Δάφνης τὸ ρέμα Πελοπν. (Ὀλυμπ.)
Δάβνη Εὐβ. (Πασᾶ) Κύπρ. Πελοπν. (Μανιάκ.) Δάβνες Πε-
λοπν. (Παιδεμέν.) Δάμνη Πελοπν. (Τριφυλ.) Δάμνα Πελοπν.
(Τριφυλ.) Δάμνες Εὐβ. (Ὀρ.) Πελοπν. (Ὀλυμπ. Τριφυλ.)

δάφνης ἐπίθ. Κρήτ. (Μουστάκ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. δάφνη.

Ὄνομα τράγου, ὡς ἔχοντος ἐν συνδυασμῷ τὰ χρώματα
μέλαν καὶ φαιόν.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Δάφνης καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. κ.ά.

δαφνήσιος ἐπίθ. ἐνιαχ. δαφνήσιους Στερελλ. (Ἀχυρ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. δάφνη καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ήσιος.

Ὁ ἐκ δάφνης ἐνθ' ἄν.: Πρέπ' νὰ ᾗς δαφνήσιου ξύλου
γιὰ τ'ς ζευλὶς Ἀχυρ. Συνών. δαφνέσιος, δαφνίνος.

δαφνί τό, πολλαχ. δαφνὶν Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) δαμνὶν
Κύπρ. δάφνι Λεξ. Δημητρ. δάφνι Καλαβρ. (Μπόβ.) δάφνι
Καλαβρ. (Μπόβ.) δάμνι Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) δάν-νι
Καλαβρ. (Βουν. Ρουχούδ.) δάν-νι Ἀπουλ. (Στερνατ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. δάφνη ὡς ὑποκορ. Οἱ παροξύτονοι τύποι
δι' ἀναλογικὸν τονισμόν, βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 400.

1) Δάφνη 1, τὸ ὅπ. βλ., πολλαχ.: Ἄσμ.

Εἶχε μηλιές καὶ κυδωνιές καὶ δάφνια καὶ μερσίγια
Λεξ. Δημητρ. 2) Ποικιλία τοῦ φυτοῦ Ἀμπελος ἢ οἰνοφόρος
Κρήτ.—Λεξ. Δημητρ. 3) Εἶδος σταφυλῆς χρώματος κιτρινο-
πρασίνου Β. Κριμπᾶ, Ἑλλήν. Ἀμπελογρ., 25. 4) Μετων., τὸ
τρελλοκομεῖον, ἐκ τοῦ τοπωνυμίου πλησίον τῶν Ἀθηνῶν
ἐνθα τὸ γνωστὸν Ψυχιατρεῖον πολλαχ.: Φρ. Τὸν ἐκλείσαν 'ς
τὸ Δαφνί. Εἶναι γιὰ τὸ Δαφνί πολλαχ. Ὑποῦνος φτοῦ τὸ
τρανάει τὸ πετσάκι του καὶ θὰ καταδήσῃ 'ς τὸ Δαφνί (τὸ
τρανάει τὸ πετσάκι του = ἀντανίζεταί) Πελοπν. (Παιδε-
μέν.) 5) Ἐπιθετ., ἐπὶ προβάτων, τὸ φέρον ἐπὶ τοῦ τριχώ-
ματος ἐρυθρωπὰς λωρίδας Ρόδ.: Δαφνὶ ἀρνί.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαφνὶ καὶ ὡς τοπων. πολλαχ., ὑπὸ
δὲ τὸν τύπ. Δαφνής καὶ ὡς ἐπών. Κέρκ.

δαφνιά ἢ, δαφνέα Ἀπουλ. δαφινέα Ἀπουλ. (Καλημ.
Μαρτιν.) δαφνία Τσακων. (Μέλαν.) δαφλία Καλαβρ. (Μπόβ.)
δαφινία Ἀπουλ. δαφνιά Ἀμοργ. Βιθυν. Ἡπ. Κύθηρ. —Κ.
Κρυστάλλ., Ἔργ. 1, 39 Β. Κριμπᾶ, Ἑλλήν. Ἀμπελογρ.,
24 —Λεξ. Βλαστ., 462 Δημητρ. Πληθ. δαφνίλε Τσακων.
(Μέλαν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. δάφνη διὰ τῆς καταλ. -ιά. Διὰ τοὺς τύπ.
εἰς -έα πβ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 217.

1) Δάφνη 1, τὸ ὅπ. βλ., Ἀμοργ. Ἀπουλ. (Καλημ.
Μαρτιν. κ.ά.) Ἡπ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Κύθηρ. —Κ. Κρυ-
στάλλ., ἐνθ' ἄν. —Λεξ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Δάφνη μου καὶ δαφνίτσα μου, | δάφνη μου καὶ δαφνιά μου,
μὴν εἶδες τὴν ἀγάπη μου | καὶ τὴν βαρηγοριά μου;
Ἀμοργ.

Ὅ τοῦ Χριστοῦ τὸ περιβόλι | φυτρώσανε τρία δεδρουλάκια
δαφνιά, μηλιά, μουριά. | Δαφνιά, μηλιά ριζώνει
καὶ μουριά τὰ ξερριζώνει

(ἐξ ἐπὶδ.) Κύθηρ. || Ποίημ.

... εἶδα ... | τὸν πατριάρχη...

στεφανωμένο μὲ δαφνιάς | ἓνα μεγάλο κλῶνο
Κ. Κρυστάλλ., ἐνθ' ἄν. 2) Δάφνη 2, τὸ ὅπ. βλ., Τσακων.
(Μέλαν.): Ὅρα λαλούδα ἡ δαφνιά! (κοίταξε λουλούδια ποὺ
ἔχει ἡ ροδοδάφνη!) Οἱ δαφνίλε εἶναι τὰ ζάντζα (οἱ πικροδά-
φνες εἶναι στὰ ρέματα). 3) Τόπος περιέχων δένδρα δά-
φνης, δαφνῶν Βιθυν. 4) Δαφνί 3, Β. Κριμπᾶς, ἐνθ' ἄν.
5) Δαφνί 3, τὸ ὅπ. βλ., Ἀμοργ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Δαφνιά Ἰων. (Σμύρν.)
Κεφαλλ. Λέσβ. Πελοπν. (Τριφυλ.) Στερελλ. (Βαρετάδ.) Δα-
μνιά Πελοπν. (Ὀλυμπ. Τριφυλ.) Δαφνιές Πελοπν. (Τριφυλ.)

δαφνιάζω ἐνιαχ. δαφνιάζου Σκυρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. δάφνη καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάζω.

Ἐπὶ καρπῶν καὶ ἰδίᾳ ἐλαιοκάρπων, ρυτιδοῦμαι, σμικρύ-
νομαι ἐξ ἀνομβρίας, παρουσιάζων τὸ μέγεθος καρποῦ
δάφνης ἐνθ' ἄν.: Ἀπ' τ'ν ἀνδρεία οἱ ἐλιές δαφνιάκανε Σκυρ.
Ἔναι δαφνιασμένες δάρε οἱ ἑλιές, ἀλλὰ σὰ βρέξη, νὰ δῆς
ποὺ θὰ ξεδαφνιάσ'νε αὐτόθι. Ἀμ' ποὺς νὰ μὴν εἶναι δαφνια-
σμένα, ἀφοῦ ἔχει πέντε μῆνες νὰ βρέξη; αὐτόθι.

δαφνιάς ὁ, Εὐβ. Σάμ. —Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ οὗς. δάφνη καὶ τῆς καταλ. -ιάς.

1) Δαφνῶν Σάμ. —Λεξ. Αἰν.: Ὅμουρπον πουλὺ τοῦ κου-
δόρριμα ποὺ εἰδήκαμι, εἶναι δαφνιάς Σάμ. Μι τ' ψιβραδ'νὴ
βουλ'βιριά κατέβασι πουλὺ οὐ δαφνιάς κ' ἔκαμι ζημιές
(ψιβραδ'νὴ βουλ'βιριά = χθεσινοβραδυνὴ μπόρα) αὐτόθι.
2) Τόπος πλήρης ροδοδαφνῶν Εὐβ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Δαφνιάς Ζάκ. Ἰθάκ.
Πελοπν. (Ἀργολ. Ὀλυμπ. Τριφυλ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰ-
τωλ. Νεοχώρ.) Δαμνιάς Πελοπν. (Τριφυλ.) Δαφνές Ἰκαρ.
Κρήτ. Δαφνιά Ρέμα Στερελλ. (Γραν.) Δαφνέδες οἱ, Κρήτ.

δάφνιασμα τό, Σκυρ.

Ἐκ τοῦ ρ. δαφνιάζω.

Ἡ λόγῳ ἀνομβρίας ρίκνωσις τῶν ἐλαιοκάρπων καὶ τρό-
πον τινὰ σμίκρυνσις εἰς σχῆμα καρποῦ δάφνης: Μπρέ, δάφ-
νιασμα ποὺ ᾗνε φέτι οἱ γ- ἐλιές!

